

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ 'Εν Ἀθήναις φρ. 15 — 'Εν δε ταῖς ἑπαρ. φρ. 16 — 'Εν τῷ ἔξωτ. φρ. 20.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΤΘΥΝΤΗΣ.

Η ΕΘΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΕΝ ΕΤΕΙ 1880.

Σήμερον Κυριακήν ἐκδίδεται ἐν τοῖς Καταστάμασι Κορομηλιᾷ κομψὸν φυλλάδιον, σχεδὸν μετὰ τυπογραφικῆς τελειότητος ὑπὸ εὐρωπαϊκῆν ἀκόμη ἔποψιν, καὶ τιμώμενον 50 Λεπτῶν, φέρον τὴν ἄνω ἐπιγραφὴν. Συγγραφεὺς εἶναι ὁ νῦν Ἐφορὸς τῆς Βιβλιοθήκης κ. Κ. Ροῦθης, ὅστις καὶ εἰς αὐτὸ τὸ καθαρῶς ἐπιστημονικῆς ὕλης ἔργον του διέσπειρε τὰ φαιδρὰ σημεῖα τοῦ πνεύματός του τόσον ἀφθορα, ὥστε ἡ περὶ Βιβλιοθήκης διατριβὴ του θ' ἀναγνωσθῆ ὡς δὲν ἀναγινώσκονται τὰ φαιδρότερα τῶν σατυρικῶν φύλλων.

Ὁ τε συγγραφεὺς καὶ ἐκδότης Μιαν φιλοφρόνως παρεχώρησαν ἡμῖν τὸ δικαίωμα νὰ δημοσιεύσωμεν ὀλίγας τοῦ φυλλαδίου σελίδας εἰς τὸ σημερινὸν «Μὴ Χάνεσαι.» Εἶναι ἐκφραστικώταται τῆς ἠθικῆς καταστάσεως τοῦ Βασιλείου. Μετὰ τὴν ἐκδοσιν θέλωμεν ἐπανέλθει ἐκτενῶς.

Καταλήγοντες ἤδη εἰς τὸ πάντων σπουδαιότατον ζήτημα τῆς πολιτικῆς ἐν τῇ Βιβλιοθήκῃ πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν, ὅτι ἀδύνατον ἦτο νὰ διατύπωνθῃ ἡ περὶ τούτου ἐπικρατούσα νεοελληνικὴ γνώμη μετ' ἐκφραστικωτέρας βραχυλογίας ἢ παρά τινος πρωϊνῆς ἐφημερίδος, ἰσχυρίζομένης ὅτι «ὑπὲρ τοὺς πεντακοσίους ὑπάρχουσιν ἐν Ἀθήναις οἱ κατάλληλοι διὰ τὴν θέσιν Ἐφόρου τῆς Ἐθνικῆς Βιβλιοθήκης». Ὁ ἰσχυρισμὸς οὗτος, ὅπως δὴ ποτε ἐξεταζόμενος, οὐδὲν ἄλλο δύναται νὰ σημαίνῃ εἰμὴ μόνον, ὅτι ὅλως ἀδιάφορον εἶναι νὰ γίνωνται ἀφαντοὶ ὑπερχίλιοι κατ' ἔτος τόμοι, νὰ μένωσιν ἀνευ ἀπαντήσεως αἱ ἐπιστολαὶ καὶ νὰ πληθρῶνονται τριάκοντα πέντε τοῖς ἑκατὸν ἄνω τῆς ἀξίας αὐτῶν τ' ἀγοραζόμενα βιβλία. Ἐνθ' ὁ Μόλβεγ, ὁ Ἐδουαρ, ὁ Μεριμαῖος, καὶ ἔσοι ἄλλοι εἰδικῶς τὸ ζήτημα ἐπραγματεύθησαν, πολλὰ μὲν

καὶ ἄλλα ἀπαιτοῦσι παρά διευθυντοῦ βιβλιοθήκης, πρὸ πάντων δὲ δείγματα τῆς παιδιόθεν οἰκειότητος καὶ ἐμφύτου ἀγάπης πρὸς τὰ βιβλία, παρ' ἡμῖν τὸ ζήτημα ἠπλοποιήθη, καὶ πάντα τὰ λοιπὰ ἐν μόνον δύναται ν' ἀναπληρώσῃ προσὸν, ἢ πρὸς τὴν ἐκάστοτε κυβέρνησιν ὁμοφροσύνη τοῦ ἔφορου. Ὅλως ἀδιάφορον εἶναι αἱ φρονῆ οὗτος ὅτι πρέπει νὰ δένωνται ὁμοῦ τὰ δύο ἀντίτυπα τῶν διπλῶν συγγραμμάτων, νὰ κατατάσσεται ἐν τοῖς φιλοσόφοις ὁ Μιραβὼ καὶ νὰ δασύνηται ὁ Αἰσχύλος· σπουδαιότητα δ' ἔχει μόνον ἡ γνώμη αὐτοῦ περὶ τοῦ ἀν συμφερωτέρα εἶναι τῇ Ἑλλάδι ἢ κατὰ στρέμμα ἢ ἡ κατ' ἀροτριῶντα ζεύγη φορολογία καὶ τούτου ἢ ἐκείνου τοῦ κομματάρχου ἢ πολιτεία. Ἄλλ' ἂν τὸ μόνον τοῦτο ἀπαραίτητον προσὸν τῆς πολιτικῆς ὀρθοδοξίας δὲν εἶναι δυσεύρετον, ἔχει ἀφ' ἑτέρου τὸ μειονέκτημα, ὅτι δὲν δύναται ἐπὶ πολὺ νὰ διαρκέσῃ, μεταβαλλόμενον μετ' οὐ πολὺ εἰς λόγον ἐξαιρέσεως ἐπὶ κακοδοξία, ἀφοῦ ἄλλα κυρνοὶ δόγματα ἐκάστη Σύνοδος βουλευτικῆ. Ἄλλον δὲ βεβαίως διευθυντὴν τῆς Βιβλιοθήκης ἀπαιτεῖ ἡ πολιτικὴ τῶν ἐσπεδωμένων καὶ ἄλλον ἢ τῶν ἡρέμα παρασκευῶν. Οὐ μόνον δὲ βαθμὸν, ἀλλὰ καὶ ἀεικινησίαν νομάρχου πρέπει νὰ ἔχη ὁ φύλαξ τῶν βιβλίων. Καὶ ταῦτα μὲν εἶναι τ' ἀπαιτούμενα προσόντα, τῶν δὲ καθηκόντων αὐτοῦ ἀδύνατον ὑπῆρξεν ἡμῖν νὰ εὐρωμεν ἀκριβέστερον ὄρισμὸν τοῦ γνωστοῦ καλογηρικοῦ παραγγελματος: «Bene dicere de priorem, sinere mundum vадere quo modo vadit», ἤτοι νὰ εὐφημῇ τὸν προϊστάμενον αὐτοῦ καὶ νὰ παρίσταται σταυρῶν τὰς χεῖρας εἰς τὴν κατάπτωσιν τῆς Βιβλιοθήκης. Ἄν εἰς ταῦτα προσθέσωμεν πολλὴν προθυμίαν εἰς τὸ νὰ δέχεται ἀνεξέταστος τοὺς ἐπιβαλλομένους αὐτῷ ἀναλαβήτους, ἄκραν πρόνοιαν νὰ μὴ δυσαρεστήσῃ κανένα ἀρνούμενος νὰ δώσῃ ἢ ζητῶν ν' ἀνακτήσῃ βιβλία, καὶ ἡμίσειαν καθ' ἐκάστην ὥραν παρουσίας ἐν τῇ Βιβλιοθήκῃ, ἔχομεν ἀνελλιπὲς τὸ καθηκοντολόγιον τοῦ Ἐφόρου. Ἴσοῦτον δὲ ἐρριζωμένη καὶ κοινὴ εἶναι ἡ ἰδέα ὅτι οὐδὲν ἄλλο ἔχει οὗτος νὰ πράξῃ, εἰμὴ μόνον νὰ ὁμοφρονῇ, ὥστε

προταθείσης άλλης ισοβάθμου θέσεως εις τινα τῶν ἡμετέρων προκατόχων, οὗτος ἀνευδοιάστως ἀπεκρίθη, ὅτι μόνην τὴν ἐφορίαν θέλει, διότι ἡ κατάστασις τῆς υγείας του δὲν συγχωρεῖ αὐτῷ νὰ ἐργασθῆ. Τὸ δὲ ὄντως δυσάρεστον εἶναι ὅτι τὴν τοιαύτην περὶ καθηκόντων τοῦ ἐφόρου θεωρίαν καθιστᾷ παρ' ἡμῖν ἀσυγκρίτως ἢ ἐν πάσῃ ἄλλῃ χωρᾷ ζημιωδεστέραν τῇ Βιβλιοθήκῃ ἢ φύσις τοῦ ἑλληνικοῦ χαρακτήρος. Ὁ Ἕλληνας ἔχει εἰς πέρας καὶ ἄλλος ἀνεπτυγμένον τὸ αἶσθημα οὐχὶ τοῦ νομίμου, ἀλλὰ τοῦ δικαίου, καὶ δυσανασχετεῖ νὰ ἐργάζεται ἐπὶ εἴς ὅλας ὥρας ἀντὶ ἑκατὸν κατὰ μῆνα δραχμῶν, ἐνῶ βλέπει τὸν προϊστάμενον αὐτοῦ, τὸν κατ' οὐδὲν ἄλλο πλὴν τῆς θέσεως ἀνώτερον, λαμβάνοντα τὸ τετραπλάσιον ὅπως ἐπὶ ἡμίσειαν μόνον ὥραν καπνίζῃ ἢ φλυαρῇ ἐν ὠρισμένῳ τόπῳ. Ἀληθὲς εἶναι ὅτι καὶ ἐν ἄλλαις χώραις ἐδόθησαν κατ' ἐξαιρέσειν ὡς τιμὴ καὶ ἀμοιβὴ θέσεις βιβλιοθηκαρίου. Ἀλλ' οἱ ταύτας λαβόντες ὠνομάζοντο Μωρῆ, Φλωβέρ, Ρενὰν ἢ Σλαγερμάχερ. Δύσκολον ὅμως φαίνεται ἡμῖν, καὶ τὴν μεταξὺ τῆς Εὐρώπης καὶ Ἑλλάδος διαφορὰν διανοητικῆς ἀναπτυξεως ὑπολογίζοντες, νὰ θεωρήσωμεν τοὺς παρ' ἡμῖν ἐφορευόντας ὡς ἴσα κεκτημένους δικαιώματα τιμητικῆς ἀναπαύσεως ἐν Βιβλιοθήκῃ. Ἐλαχίστης δὲ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ὑπαρχούσης πνευματικῆς διαφορᾶς μεταξὺ τοῦ προϊσταμένου καὶ τῶν ὑπαλλήλων, δίκαιον εἶναι νὰ λαμβάνεται πολὺ μᾶλλον ὑπ' ὄψιν τὸ ποσὸν ἢ τὸ ποῖόν τῆς ἐργασίας τοῦ ἐφόρου. Ἄλλως δὲ, οἷοσδήποτε καὶ ἂν ᾖ οὗτος, ἡ κατάστασις ἢ μᾶλλον ἡ ἀκαταστασία εἰς τὴν εὐρίσκειται σήμερον ἐξ ἐσφαλμένων θεωριῶν ἢ Βιβλιοθήκῃ, ἐπιβάλλει αὐτῷ οὐ μόνον νὰ ἐπιβλέπῃ πᾶσαν ἐργασίαν, ἀλλὰ καὶ νὰ μετέχῃ αὐτῆς, διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς κρατῶν τὸ πηδάλιον καὶ διὰ τῆς ἄλλης ὡς ἀπλοῦς ἐρέτης τὸ κωπίον.

Η ΑΤΜΟΠΛΟΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ ΤΗΣ ΣΥΡΟΥ

ἐξηλθεν εἰς ἐπαιτίαν ὄχι ἐπαίνων, ἀλλ' οἴκου. Ὁ κ. Στέφανος Ξένος, ὡς Ἀγγλοῦ ἄνθρωπος, δὲν ἠδύνατο νὰ τῆς ἀρνηθῆ τὴν δεκάραν του. Ἡ δεκάρα του αὐτὴ εἶναι ἀφ' ὅπου φέρον τὰ ἀρχικά τῆς ὑπογραφῆς του εἰς τὴν τελευταίαν σελίδα τοῦ Ἐκτάκτου Παραρτήματος τοῦ Βρετανικοῦ Ἀστέρος, τοῦ ὁποῦ ἡ ἐμφάνισις εἰς τὸν ὀρίζοντά μας κάμνει ἐνίοτε νὰ ἔχωμεν δύο σελήνας.

Εἰς τὸν κ. Ξένον, ζῶν μεγαλοφυῆς μυθιστόρημα χαρακτήρος, ἔχομεν ἀδυναμίαν πρὸ πολλοῦ. Ὅχι μόνον μᾶς εὐχαριστοῦν τὰ παράδοξά του, ἐλκύουν ἀκόμη τὴν προσοχὴν μας καὶ αἱ ἀλογίαι του. Εἶναι ἀλογίαι ἀνθρώπου πολλὰ ἰδόντος, πολλὰ γνωρίζοντος, πολλὰ ποθοῦντος, πολλὰ δνειρώττοντος. Εἶναι ὅλος φαντασία καὶ πραγματικότης. Εἶναι ἐκ τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων οἵτινες, ἐὰν ᾖσαν πεπεισμένοι ὅτι ὑπάρχει Θεός, θὰ τὸν ἀνεκάνοναν εἰς τὰ οικονομολογικά των σχέδια, διότι τὸν διάβολον τὸν ἔχουν ἀνακατώσει πρὸ πολλοῦ. Ὅλοι αὐτοὶ εἶναι μεγάλη ἐμπορικὴ ἐταιρεία *Διάβολος καὶ Συντροφία*.

Ἀλλὰ τίς τὸν ἐσπρωξεν εἰς τοὺς κόλπους τῆς Ἀτμο-

πλοικῆς Ἐταιρίας τῆς Σύρου, αὐτὸν τὸν ὁποῖον εἰς τὰς βουλευτικὰς ἐκλογὰς ἔλαμαν τὰ ὄργανα αὐτῆς τῆς Ἐταιρίας νὰ φύγῃ τῆς Νήσου ῥίπτων λίθους ἀναθέματος ἐναντίον τῆς σωματεμπορίας ἣν ἐξασκεῖ ἐκεῖ ἢ διαβόητος ἀτμοπλοικῆς; Βεβαίως ὄχι ὁ Διάβολος, διότι καὶ αὐτὸς ἀκόμα ἐξηπατήθη ὑπὸ τῆς Ἐταιρίας.

Ὅλος ὁ χαρακτήρ, τὸ παρελθόν, αἱ ἐπιχειρήσεις καὶ ἰδίαι ἐκεῖνο, ἐφ' ᾧ ὁ κ. Ξένος πάντοτε ἐναθρόνεται εἰς τὰς ἑκατὸν ἐκδόσεις τῆς αὐτοβιογραφίας του, ἀς ἔχει κάμει ἄχρι τοῦδε, τὸ ὅτι ὑπῆρξε δηλαδὴ στόλαρχός ποτε ἐν μέσῳ Ὁκεανῶ, συνωμότου παρ' αὐτῷ νὰ ἀναφανῆ ἐπὶ τῶν λέμβων τοῦ Λεβιάθαν τοῦ Βρετανικοῦ Ἀστέρος μὲ κοστοῦμι πυγμαχίου ἐναντίον τῆς παλαιᾶς Ἀτμοπλοικῆς Ἐταιρίας. Διὰ τὸν αὐτὸν δὲ λόγον ὁ κ. Ξένος ἐξ ἐναστικτοῦ ὄφειλε νὰ παραστῇ συνήγορος τῆς Νέας Ἀτμοπλοικῆς Ἐταιρίας, ἣν διευθύνει ὁ κ. **Γιαλοῦσης**. Διότι ὁ κ. Γιαλοῦσης ἐπιχειρεῖ ὅτι ἐπιχειρήσῃ ὁ κ. Ξένος, στολαρχήσας ποτε δώδεκα μεγάλων ἀτμοπλοίων. Ἡ μόνη μεταξὺ τῶν δύο διαφορὰ εἶναι ὅτι ὁ μὲν Σμυρναῖος κ. Ξένος ἀνέμιξε πάντοτε τὸ μυθιστόρημα εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις του, ὁ δὲ Χίος κ. Γιαλοῦσης ὁδήγησεν εἰς τὸ συντηρητικὸν ἐκεῖνο πνεῦμα τῶν συμπολιτῶν του, ὅπως μετέβαλεν εὐρωπαϊκὰς μεγαλοπόλεις εἰς ἑλληνικὰ ἐμπορεῖα. Ἀλλὰ κατὰ βάθος καὶ αὐτὸς καὶ ἐκεῖνος θέλουν καὶ ἐν Ἑλλάδι νὰ ἐπιπλεύσῃ τὸ **ἄτομον**, ἐλεύθερον νὰ θαλασσοπλοῇ ἢ νὰ καταποντίζηται, μακρὰν πάσης κυβερνητικῆς παροχῆς ἥτις μεταβάλλει ὅλην τὴν οικονομικὴν κοινωνίαν εἰς χωλὴν, ἀντὶ μιᾶς ἔχουσας ἀνάγκην τεσσάρων βακτηρίων διὰ νὰ βαδίσῃ.

Ὁ κ. Ξένος ἐξετάζων τὸ πρόσωπον τῆς Ἐταιρίας τῆς Σύρου τὸ εὐρίσκει τόσον ἀμαρτωλὸν, ὥστε ἡ τολμηρά του διάνοια δὲν εἰδίσασε νὰ ἐξενήγκῃ τὴν μεγάλην ἀνηθικότητα ὅτι: «*Προτιμώτερον ἢτὸ ἢ Ἐταιρία αὕτη, ἂν ἐγνώριζε τί ὄφειλε νὰ κάμῃ, νὰ ἦτο ὁ θαλάσσιος μέγας ἑλληρικὸς στόλος σήμερον καὶ νὰ ἔσκε μεγακλέπτορας ἢ νὰ κερδίῃ ὄνομα μικρῶν λωποδυτῶν διὰ τίποτε.*» (ἴδε παράρτημα Βρεττ. Ἀστ, σ. 132). Διὰ νὰ δικαιολογήσῃ καθ' ἑαυτὸν ὁ κ. Ξένος τὸ μέγα ἔγκλημα τοῦ **Μεγακλέπτορος**, καὶ νὰ τὸ ἀναγάγῃ εἰς λάμπην μεγάλου ἑυεργέτου, βεβαίως θὰ αἰσθάνεται ἐν τῇ πατριωτικῇ του καρδίᾳ πόσα ἠδύνατο νὰ πράξῃ ἢ Ἐταιρία ὑπὲρ τοῦ τόπου αὐτοῦ, τὰ ὅποια ἐκ τῆς ἀνεπολογίστου ὄφελείας ἦν θὰ προσεπορίζοντο θὰ τῇ συνεχῶρον ἀκόμη καὶ αὐτὰς τὰς ἀπολαύσεις τοῦ **μεγακλέπτορος**.

Ἐν μόνον διέφυγε τὴν γνωστὴν εὐφυίαν τοῦ κ. Ξένου, ὅτι οἱ εἰς τὰ τῆς Ἐταιρίας ἀναμειχθέντες καὶ **μηδὲν ἐπραξάν** καὶ **μεγακλέπτορες ἐγένοντο**. Οὐχὶ μόνον οἱ μεγάλοι τῆς Ἐταιρίας ἐγένοντο ζᾶπλοτοι, ἀλλὰ καὶ οἱ ὑπῆρξαν τῶν ἀκόμη ἐκτίσαν μεγαλοπρεπῆ μέγαρα. Θέλετε νὰ χύσωμεν εἰς τοὺς δρόμους κατάλογον ὀνομάτων **μεγακλεπτόρων**; Τί γίνεται νομίζετε ἢ ἐνὸς ἑκατομμυρίου ἐπιχορηγήσεως ἦν λαμβάνει ἢ Ἐταιρία παρὰ τοῦ δημοσίου; Γίνεται κομμάτια καὶ τὰ διανέμονται οἱ **μεγακλέπτορες**. Διατί ἐκέρδιζε τὸ Ἀλφὺδ πρὸ τριακονταετίας ποιοῦν τὴν αὐτὴν ὑπηρεσίαν ἄνευ ἐπιχορηγήσεως; Διότι δὲν ἐκλεπτεν; Διατί δὲν ἐκέρδισαν τίποτε οἱ Μέτοχοι τῆς Ἐταιρίας; Διότι σπαταλῶσιν οἱ κατὰ καιροὺς σύμβουλοι καὶ μετ' αὐτῶν ὅλοι οἱ πράκτορες, ὑποπράκτορες, **καμαρότοι**, καὶ ὅλοι ὡν τὰς χεῖρας ἐταιρικὸν διήλθε χρήμα.

Ἄλλ' ὁ κ. Ξένος θέλει, λέγει, ἀνὰ τὴν στρέψητὴν Ἐταιρίαν καὶ ἐκ τοῦ ἑτέρου προσώπου. Ἄν τὸ ἔν πρόσωπόν τῆς τῷ ἐφάνη τόσῳ ῥυπαρὸν, ὥστε νὰ ὀνομάσῃ «*λωποδυτᾶς*» τοὺς διευθύνοντας, ἀγνωστὸν μὲν πῶς τῷ ἐφάνη τόσῳ καθαρὸν τὸ ἀντίθετον πρόσωπον τῆς Ἐταιρίας. Φαίνεται ὅτι παρὰ πολὺ ἰδιότροπως ἐξήγησε τὸ εὐαγγελικὸν: «*οὐδὲ τὰ εἰσαγόμενα, ἀλλὰ τὰ ἐξαγόμενα*». Ἀλλ' αὐταὶ αἱ θυσίαι, αὐταὶ αἱ ὑπηρεσίαι, αὐταὶ αἱ ἐθνικαὶ ἐκδουλεύσεις, εἶναι ἡ μυθολογία τῆς Ἐταιρίας καὶ ἡ μυθολογία δυνατὸν νὰ ἐμπνεῖ ποιητὰς, ἀλλ' ὄχι καὶ οικονομολόγους.

Ὁ οικονομολόγος γνωρίζει ὅτι ἡ Ἐταιρία αὐτὴ δὲν ἠδύνατο νὰ διοικηθῆ ἐνὸς ἢ κυβερνητικῆ ἀκολασίας θὰ ἐξακολουθῆ νὰ ῥίπτῃ εἰς τὰς ἀσχημίας τῆς τὸν πέπλον τῆς Κυβερνητικῆς Ἐπιχορηγήσεως. Ὁ οικονομολόγος γνωρίζει ὅτι ὁ κ. **Γιαλοῦσης** μὲ τὴν μίαν του χεῖρα γίνεται πρόξενος οἰκονομῶν τὸ ὀλιγώτερον 300,000 φρ. κατ' ἔτος εἰς τὸ Ἀμμόσιον Ταμεῖον καὶ μὲ τὴν ἄλλην διπλασιάζει τὴν δύναμιν, τὴν ἀνεσίαν, τὰς εὐκολίας καὶ τὴν ἐφθνήναι τῆς Ἑλληνικῆς συγκοινωνίας. Ὁ οικονομολόγος γνωρίζει ὅτι ἀπέναντι τοῦ **γεγονότος** αὐτοῦ ἢ Ἑλληνικὴ Βουλὴ καὶ ἢ Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις δέον νὰ κερυχθῶσι **συγλέπτορες τῶν Μεγακλεπτόρων** τοῦ κ. Ξένου, ἐὰν θελήσωσι νὰ μὴ λάθωσιν ὑπ' ὄψιν τὴν νέαν φάσιν τῆς ἑλληνικῆς συγκοινωνίας ἣν ἐδημιούργησεν, ὁ κ. **Γιαλοῦσης**, ἀλλ' ἐξακολουθήσωσι περιφρουροῦσαι τὸ **προνόμιον** τῆς Ἐταιρίας καὶ τῆς κλοπῆς. Ὁ οικονομολόγος ἐπὶ τέλους γνωρίζει ὅτι τοιαῦτα κυβερνητικὰ ἐπεμβάσεις, ὑπὸ πνεῦμα ἰδιοτελοῦς κακοηθείας εἰς τὴν οικονομικὴν ζωὴν τῶν ἐθνῶν, εἶναι αἱ ὀλιγώτερον πάσης ἄλλης ἐπεμβάσεως ἀνεκταὶ καὶ ὅτι ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει τὸ κοινωνικὸν ρεύμα εἶναι ἱκανὸν νὰ πνίξῃ καὶ ἐταιρικὴν καὶ κυβερνητικὴν ἀκόμη ἀντίστασιν.

Ἡ κοινωνία θέλει νὰ ἐορτάσῃ τὴν χειραφεσίαν τῆς ἀπὸ τῆς μικροτυραννίας τοῦ Σύρου. Ἡ Βουλὴ δὲν δύναται νὰ μὴ ἐπιψηφίσῃ τὴν ἀπόφασιν ταύτην τῆς κοινωνίας.

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΙΣ ΜΕΤΑ ΤΟΥ ΖΟΛΑ.

Ὁ ἐκ Μασσαλίας ἀνταποκριτὴς μας **Σόκιν** μεταβάς εἰς Αἰξ ἐγνώρισε τὸν κ. **Ζολᾶ**. Ἴδου ἡ ἐπιστολὴ του;

Aix, 22 Ὀκτωβρίου 1880.

Σήμερον ὅμως διεκόπη αἴφνης ἡ μονοτονία αὐτῆ καὶ ἰδοὺ πᾶς. Ἔσχον τὴν εὐτυχίαν νὰ γνωρισθῶ μὲ—ποῖον νομίζεις;—μὲ . . . μὲ . . . τὸν **Emile Zola**!! . . . Ψευτιά! ἀναφωνεῖς τώρα, ἀλλὰ ἄμα ἀναγνώσῃς τὰ κατωτέρω θὰ ἰδῆς ὅτι οὐδὲν τούτου ἀληθέστερον καὶ ἀπλούτερον.

Εἰς τὴν πόλιν αὐτὴν ὑπάρχει δόδος τῆς **Zola** ὀνομαζομένη, **συγχρόνως** δὲ καὶ οἱ τάφοι τῶν πατέρων τοῦ **Zola**. Σήμερον λοιπὸν ἢ μᾶλλον χθὲς τὴν πρῶτην ἐπέθανεν ἡ **μήτηρ** τοῦ κ. **Zola**. Οὗτος ἦλθεν ἐκ Παρισίων διὰ νὰ παρευρεθῆ εἰς τὴν κηδείαν τῆς. Εἰς τὰς 8 1/2 μ. μ. ἦτο ἡ ὥρα τῆς **κηδείας**. Εἰσέρχομαι λοιπὸν καὶ ἐγὼ εἰς τὸ σπῆτι τοῦ σπῆτι

τὸ σπῆτι μου, μὲ ἔκτακτον ἀνυπομονήσαν διὰ νὰ ἴδω τὸν συγγραφέα τῆς **Nana**.

Ἐκείνητο μαυροροσμενὸς εἰς μίαν γωνίαν, ἐνώπιόν του δὲ πολλοὶ κύριοι καὶ κυραῖ. Ἐπερίμενα νὰ ἴδω ἀνθρώπον ἀπλυτον, ἀξεκούμπωτο, μὲ βρώμιον ὑποκάμισον, ἀζούριστον, («*Ἴδε καὶ Παράσχον*»). . . . Ἡπατώμην ὅμως! Ὁ **Zola**, φίλε μου, ἐφόρει καθαρὸν ὑποκάμισον, ὠραία κελκοκομμένα μαῦρα ἐνδύματα, λευκὸν λαϊμοδέτην, καλοδεμένον, κατακτετισμένον κεφάλι, καὶ περιποιημένον γένειον καὶ μουστάκι, νόχια καθαρὰ!!! φαντάσου!!! . . . Πολὺ παράξενο μοῦ ἐφάνη τούτο* πλὴν ὅταν τὸν συνελυθῆ τις καὶ ὠμίλησεν, ἐκείνη ἡ πρώτη λέξις τὴν ὅποιαν ἤκουσα, ἡ λέξις **i l f a u t** τὴν ὅποιαν εἶπεν, ἦτο **χρονδρῆ**, **τρεμουλιαστή**! . . .

Τὰ μάτια του εἶναι ἀεικίνητα καὶ ἐφαίνεται ὅτι ἕλθοντες ἀπὸ καιρὸν εἰς καιρὸν τὴν θέσιν του διὰ νὰ κρατῆ σημειώσεις ἐπὶ τῶν φυσιογνωμιῶν, τῶν κινήσεων, τῶν παπᾶδων κλ. Ἐπὶ μίαν στιγμὴν τὸ βλέμμα του ἔπεσεν ἐπ' ἐμοῦ καὶ μ' ἐκύτταξεν ἀπ' ἐπάνω ἔως κάτω ὡς ἂν νὰ ἤθελε νὰ ἐνθυμηθῆ ἂν με εἶδεν εἰς κἀνὲν μέρος.

Ἡ κηδεία ἐξεκίνησεν. Ὅπισθεν τῆς νεκροφόρου ἀμάξης ὁ **Zola** ἀσκεπῆς κρατούμενος ἀπὸ τὸν βραχίονα ἀπὸ ἕνα φίλον του, ἐπίσης ἀσκεπῆ. Ἐπεριπάτει ἀφελέστατα καὶ ὁ περισσότερο λυπημένος ἀπὸ τοὺς δύο—καθὼς ἐφαίνετο τοῦλάχιστον—δὲν ἦτο βεβαίως ὁ **Zola**.

Μετὰ τρεῖς ὥρας ὑπῆγα νὰ γυμνασθῶ ἢ σάλα τοῦ ξενοδοχείου **Negre—Coste** ἦτο ἔρημος καὶ μόνον εἰς μίαν γωνίαν ἔτρωγε κάποιος. . . . ἦτο ὁ **Zola**, ὅστις ἐκπληρώσας καὶ τὸ τελευταῖον χρέος του ἔτρωγε στὰ γεμάτα. . . Ὁ περιπάτος μέχρι τοῦ νεκροταφείου μοῦ εἶχεν ἀνοίξει τὴν ὄρεξιν* διατί νὰ μὴ ἀνοίγῃ καὶ τὴν τοῦ **Zola**;

Ἐκάθησα ὅσον τὸ δυνατόν πλησιέστερον αὐτοῦ, προσποιούμενος ὅτι ἐπραξα τούτο κατὰ τύχην, μὴ συλλογισθεὶς ὁ βλάξ τὸ πρὸ τριῶν ὥρων βλέμμα του.

Μὲ ἤτεινε καὶ πάλιν δύο στιγμὰς καὶ εἶπειτα: —**Je crois, Monsieur, que je vous ai vu ce matin chez moi; vous connaissiez peut-être ma feue mère?** — **Non, Monsieur . . . au contraire!** (τὰ εἶχα χάσει) — **Non?** — **Non. Je suis venu chez-vous . . . pour . . . avoir le plaisir de connaître l' auteur de Nana!** . . . — **Ah!** . . . **Et vous continuez vos observations encore . . . jusqu' au Restaurant!** . . .

Ἐπὶ τέλους ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐσυνήθισα* ὠμίλησαμεν ἀρκετὰ μαζὺ καὶ φαντάσου, ἐγνώριζεν ὅτι εἰς Ἀθήνας μετ' ἐσπράξατο ἡ **Nana** εἰς μίαν πολιτικοσατυρικὴν ἐφημερίδα ὁ **Ἐραμπαγᾶς**!

Μὲ ἔχαιρέτησε καὶ ἀνεχώρησα μετ' ὀλίγον* ἀνεχώρησα καὶ ἐγὼ εὐχαριστῶν ἐνδομύχως τὴν μακαρίτιδα μητέρα του διότι ἀπέθανε καὶ ὡς ἐκ τούτου ἐγένεν αἰτία νὰ γνωρισθῶ τὸν υἱὸν τῆς.

Σόκιν.

ΠΑΝΣΕΣ.

Εἶν' αἰσθημα βαθύτατον προχθὲς ἔλεγεν ἕνας **Νῆβαι** σ' αὐτὴν τὴν ἐποχὴ ἀναίσθητος κανένας.

Κοχτήης.

ΠΑΡΙΖΙΑΝΙΚΑ.

Παρίσιος 24 Οκτωβρίου 1880.

Γενναϊότης.
'Απελπισμένοι τις απέφασσε να πνιγῆ εἰς τὸν Σηκουάνα.
'Ὡς μόνον δὲ κληρονομίαν ἀφῆκεν εἰς τὴν σύζυγον καὶ τὰ δύο τοῦ τέκνα τὰ ἐνδύματα ἐπὶ τῆς ὄχθης καὶ ἔπεσεν εἰς τὸν ποταμὸν.
'Ἀλλὰ ὡς καλὸς κολυμβητὴς πάλιν ἐξῆλθε παρασυρθεὶς ὅμως ὑπὸ τοῦ ρεύματος μέχρι τῆς Morgue (δωμάτιον ἐπὶ τῶν γεφυρῶν, ἔνθα οἱ ἀνευρεθέντες πνιγμένοι φυλάττονται ἐπὶ μίαν ἡμέραν καὶ εἴτα φωτογραφοῦνται). 'Ἐπειδὴ ὅμως ὁ νέος 'Αδάμ δὲν εἶχε φύλλον νὰ καλυφθῆ, ἐνόμισε καλὸν νὰ καταφύγῃ εἰς τὴν Morgue.
Μπα! ἀνακράζει ὁ φύλαξ ἐπὶ τῆ θέα του, νὰ καὶ ἕνας πνιγμένος ζωντανός. Καὶ διατί φίλε μου μετενόησες;
— Ἄμ κρύα ἦσαν τὰ νερά.

'Απειλὴ Θείου.
Νέος τις ἐτόλμησε νὰ κρεμάσῃ τὸ ζουνάρι του διὰ γάμον· μία δὲ ἀνεψιὰ ἀτρόμητος ἐπίσης, ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ Θείου της, ἐτόλμησε νὰ τὸ πατήσῃ.
'Ἐντεῦθεν συμπλοκὴ φοβερὰ, ἀμοιβαία ἦττα καὶ ἀμοιβαία αἰχμαλώτισις.
'Ἐξέρχεται ὡς ἀπόσπασμα ὁ Θεὸς πρὸς καταδίωξιν τοῦ ἀπαγωγέως καὶ ἀπαχθέντος νέου.
Τοὺς κῆρεν' ἄλλ' ἐν τῷ μεταξύ ὁ θυμὸς του παρήλθε καὶ ὑπεχώρησεν ἀπέναντι τοῦ γεγονότος. Τὸ καταλαμβάνετε τὸ γεγονός.
'Ἀλλὰ εἶπεν ἀπειλητικῶς κινῶν τὸν λιχανόν του πρὸς τὴν ἀνεψιάν του:
'Ὅ,τι ἔγεινε, ἔγεινε' ἀλλὰ πρόσσε εἰς τὸ μέλλον καλῶς, μάθε ὅτι ὀπισθὲν σου πάντοτε ἔχεις ἕνα ὀφθαλμὸν, εἶνε ὁ ἰδικός μου. Χμμμ!

'Αγγλος τις ποιῶν ἐξάρσεις τοῦ κανόνος, ὡς τὸ χρήστων, χλοῦναν, ἐτῆσιων καὶ τοῦ θηλυκοῦ ἀφῶν, ἐφλυάρει ἀκαταπαύστως κατὰ τὸ ἐκ Βιέννης μέχρι Παρισίων ταξιδίον του.
'Ὁ λιμαριζόμενος δυστυχῆς ἦτο Γάλλος.
'Ἐρῆσαν εἰς τὰ σύνορα τῆς Βαυαρίας καὶ 'Αλσατίας' ὁ 'Αγγλος βλέπει στρατιώτας τινὰς εἰς ἕνα σταθμὸν καὶ ἐρωτᾷ τὸ θυμᾶ του:
— Ce sont des soldats Bavards?
— Oui, bavard.

Ἐἰς ἀπεφάσισε νὰ καταστραφῆ, διὸ ἐζήτησε τὸν πόδα νεάνιδος πεπρωκισμένης ὑπὸ ὠριότητος καὶ χρημάτων.
'Ὁρίσθη ἡμέρα τοῦ γάμου ἢ Κυριακῆ.
Μέχρι ὅμως τῆς ἡμέρας ταύτης ὁ γαμβρὸς ἐπλάττεν ὄνειρα πῶς νὰ τὰ χαλάσῃ' διότι μετενόησεν' διότι εἶχε μεγίστην πεποιθῆσιν ὅτι πολλὸ ἔσπευσε.
'Ἐνῶ εἰς τὸ ἄλλο μέρος τὰ πάντα ἦσαν ἑτοιμα.
Τὴν παραμονὴν λοιπὸν τῆς Κυριακῆς ὁ μέλλων νυμφίος πορεύεται ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτός εἰς τοῦ πενθηροῦ διὰ νὰ εὔρῃ αἰτίαν πολέμου.
— Καλησπέρα σας.

— 'Ὡ! καλῶς τον' λοιπὸν αὔριον; . . .
— Βέβαια· ἀλλὰ θέλω ἀκριβῶς νὰ γείνη ἢ στεφάνωσις εἰς τὰς 11 καὶ 25 λ. π. μ. αὔριον.
— Πολὺ καλὰ, παιδί μου.
— Ὁὰ πάρωμεν τὴν καλλιτέραν μουσικὴν ὕστερον εἰς τὸ σπῆτί μας μετ' 200 ὄργανα.
— Βραβο! διατί . . . ὄχι ψυχουλά μου;
— Τὰ ἄλογα τῆς νυμφικῆς ἀμάξης μας πρέπει νὰ εἶνε τὸ ἕνα ἄσπρο, καὶ τὸ ἄλλο κόκκινον.
— Εἰς τοὺς ὀρισμούς σου, παιδάκι μου.
— 'Ὁ ἀμαξᾶς πρέπει νὰ εἶνε ὅλος ξυρισμένος.
— 'Ἀκούς ἐκεῖ' μετὰ χαρᾶς σου, υἱέ μου.
— 'Ἐπειτα νὰ μὴ βρέχῃ.
— Ὁὰ παρακαλέσωμεν τὸν Θεόν, γιόκα μου.
'Ἄα! μὰ δὲν ὑποφέρεται, λέγει ἢ πενθερὰ ὑποκόπως, μετὰ τὰς ἀπαιτήσεις του!
— Σιώπα, μητέρα, διακόπτει ἢ μελλονυμφός, κάμνει τὴν διαθήκην του· πρέπει νὰ σεβασθῶμεν τὰς τελευταίας του ἀπαιτήσεις.

Δεκανεὺς γυμνάζει νεοσυλλέκτους:
'Ἰδοὺ ποῖα εἶνε, βρὲ μαγκούφιδες, ἢ στάσις τοῦ στρατιώτου εἰς προσοχὴν.
'Ὁ μὲν ὀφθαλμὸς βλέπει ἀκριβῶς τὴν ῥαφήν τοῦ πανταλονίου· οἱ μικροὶ δάκτυλοι τῶν χειρῶν εἶνε 15 βήματα ἔμπρός· ὅλα τὰ ἄλλα μέρη τοῦ σώματος στὸν τόπον τῶν 'μάτια σας τέσσαρα. Προσέχετε!
Μὲ τὸ κλίνειν' ἐπὶ δε-ξιά! κλίνετε ἐπὶ δεξιά· μετὰ κλίνετε ἐπ' ἀρι-στερὰ! κλίνετε ἐπ' ἀριστερὰ· εἶνε τὸ ἴδιον μετὰ τὸ πρῶτον, μετὰ τὴν διαφορὰ πῶς εἶνε ὅλας διόλου τὸ ἐναντίον. Καταλάβατε; Τώρα μετὰ τὸ ἔμπρός-μὰρς! φέρνετε τὸ δεξιὸν ποδὶ πρὸς τὰ ἔμπρός χωρὶς νὰ πατήτε πλέον χάμω καὶ ἔχουμε ἐν! μετὰ τὸ δύο σηκόνετε καὶ τὸ ἀριστερὸν καὶ τὸ φέρνετε κοντὰ εἰς τὸ δεξί ποῦ εἶνε στὸν ἄερα καὶ στέκεσθε ἀκίνητοι ἕως οὐ ἀκούσεται πάλιν τὸ ἐν! 'Υστερον μετὰ τὸ: βῆμα σηκισιῶν! μὰρς! στέκεσθε εὐθύς στὸ τόπον, ἀλλὰ περπατεῖτε· τὸ νοιώσατε;

'Ἐν τῷ στρατῶνι' ὁ δεκανεὺς:
Γεώργη! Παῦλε! 'Ἰωσήφ! 'Ἐλάτε ἐδῶ νὰ λογαριασθοῦμε.
'Ἀπὸ τῆ περασμένη πλῆσι σου χρεωστῶ ἔσένα κᾶτι ῥέστα . . . Δρ. 2:95
Κᾶτι δάνεισα Παῦλε ἔσένα . . . » 5:55
'Ἐσένα ποῦ μουδωκες νὰ σὲ φυλάξω . . . » 3:60

0 00
'Ἐχουμε καὶ λέμε 5 καὶ 5 μὰς κάμουν 10 μὴδέν.
ἕνα τὸ κρατούμενον· ἀλλὰ γιὰ τὸ χατῆρί σας δὲν κρατῶ τίποτα· τὸ λοιπὸν ὕστερα ἔχουμε 9 καὶ 5=14 καὶ 6=20.
Δύο τὰ κρατούμενα· μὰ τί νὰ σὰς 'πῶ βρὲ παιδί· πολλές φορὲς μετ' ἔχετε ὑποχρεώσεις, δὲν κρατῶ πάλιν τίποτα· χαλάλι σας, μὴδέν· τὸ λοιπὸν ἔχουμε 2 καὶ 5=7 καὶ 3=10.
πάλιν μὴδέν· αὐτὸ εἶνε· δὲν ἔχουμε τίποτα νὰ πάρουμε, νὰ δώσουμε.

Καὶ ἐν 'Ἐπιστημονικὸν ἐπιχειρήμα διὰ τοὺς ὀλίγους ἐναπομείναντας, οἵτινες ἐξακολουθοῦσι νὰ ὑβρίζωσι τὸν Θεόν φρονούντες ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἐπλάσθη κατ' εἰκόνα καὶ καθ' ὁμοίωσιν αὐτοῦ. Δοξασία δι' ἦν τοῖς ἐπιφυλάσσονται τὰ βαθύτερα μέρη τῆς Κολάσεως.

Οἱ Crétins (ἡλίθιοι) καὶ τινες ἰδιῶται ὄχι μόνον ἐνίοτε εἶνε πολὺ κατώτεροι τῶν ζώων ὡς πρὸς τὰς διανοητικὰς καὶ ἠθικὰς δυνάμεις, ἀλλὰ καὶ τινες αὐτῶν ὡς πρὸς τὴν μορφήν ὁμοιάζουσι ζῶά τινα, οἷον πίθηκας, χοίρους, αἰγας κτλ.
'Ἐποὺ περιέρχον παράδειγμα ἀναφέρει ὁ Pinel. Νεάνις 14 ἐτῶν ὡς πρὸς τὴν μορφήν τῆς κεφαλῆς, τὰς διαθέσεις καὶ τὸν τρόπον τοῦ ζῆν ὁμοιάζε καταπληκτικῶς μετ' αἰγᾶ. 'Ἀπεστρέφετο τὸ κρέας καὶ ἔτρωγε μόνον φυτικὰς οὐσίας, ἔπινε μόνον ὕδωρ· ἦτο πολὺ εὐγνώμων μόνον πρὸς τὴν ὑπέρτριαν, ἦτις τῇ ἐδίδοε τὴν τροφήν. 'Ἐξέφραζε δὲ τὴν εὐγνωμοσύνην της προφέρουσα μόνον δύο λέξεις: καὶ μάα, καὶ οὐδὲ μίαν ἄλλην δυναμένη νὰ προφέρῃ· συνάμα δὲ ἐξέτεινε καὶ ἔκαμπε ἀλληλοδιαδόχως τὴν κεφαλὴν της κατὰ τὸν τρόπον τῶν αἰγῶν, καὶ προσέτριβεν αὐτὴν κατὰ τῆς κοιλάδας τῆς τροφοδότου της· τὴν αὐτὴν κάμψιν καὶ ἔκτασιν ἔκαμνε θέλουσα νὰ προσβάλῃ, ὅταν ὠργίζετο, τοὺς ἀνθρώπους ἢ τὰ ζῶα, προσπαθοῦσα νὰ κτυπήσῃ διὰ τῆς κορυφῆς τῆς κεφαλῆς της. Οὐδέποτε κατάρθωσαν νὰ τὴν θέσωσιν ἐπὶ καθέκλας, ἀλλὰ πάντοτε ἐξετείνετο ἐπὶ τῆς γῆς κατὰ τὸν τρόπον τῶν αἰγῶν. 'Ὅλη ἡ ῥάχις της ἦτο κεκαλυμμένη ὑπὸ τριχῶν μακρῶν ὁμοίων ὡς πρὸς τὴν ποιότητα μετ' αἰγῶν.
Κατὰ τὴν θεωρίαν λοιπὸν τῶν ὀλίγων πρέπει νὰ ἐξαγάγωμεν τὸ συμπέρασμα ὅτι ὁ Θεὸς εἶνε κατσίκαι;

ΘΕΑΤΡΙΚΑ ΖΑΚΥΝΘΟΥ.

'Ἐθέατρον; Ἐθέατρον ἐν Ζακύνθῳ». Ἰδοὺ βεβαίως ἢ ἀναφώνησις ἦν μετὰ φθόνου καὶ ἐκπλήξεως θ' ἀφήσωσιν οἱ ζῶηροι Κερκωπίδαί. 'Ἄλλ' ὁ φθόνος οὗτος, καὶ ἡ ἐκπλήξις αὐτῆ εἶνε ἀρκετὰ δεδικοιολογημένα, διότι ὁσῶδήποτε κωμικῆ καὶ ἐάν ἦναι ἡ Βουλῆ, οὐδόπως βεβαίως θὰ ἀξίξῃ μίαν καλὴν κωμῳδίαν, ὅσα δῆποτε βραβεῖα καὶ ἂν ἦναι ἡ φωνὴ τοῦ Κ. Τρικουπί, οὐδόπως θὰ τῷ δώσῃ τὴν ὑπόληψιν ἐνὸς βαρυτόνου, καὶ ὅσα δῆποτε καὶ ἦναι μπουφὸς ὁ Α. Σκουζέ, οὐδέποτε θὰ διακριθῇ εἰς ὀπερά bouffe.

'Ἡ αὐλαία ἤρθη. Τὰ βλέμματα προσηλώθησαν ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἐν ἣ παρίστατο τριάς ἠθοποιῶν. 'Ἐστράφη πρὸς τὸ παρακειμένον καὶ τῷ ἐζήτησα τὸν τίτλον τοῦ μελοδράματος. 'Ὁ ἀγαθὸς Ζακύνθιος ἐμειδίασεν οἰκτεῖραν τὴν τόσῳ παχυλὴν ἀγνοίαν μου, καὶ μετὰ στομφώδους ὕφους ἀπήντησεν: «Ἔναι, gioja μου, la sforza del Destino.» Τὸ ἀληθὲς εἶνε ὅτι ἠδύνατό τις κάλλιστα νὰ τὸ ἀποκαλέσῃ Βαθυλονίαν. 'Ὁ ὑποβολεὺς καθ' ἐκάστην στιγμήν ἐξέχυνε τὴν κεφαλὴν ἀπὸ τῆς ὀπῆς διὰ τρόπον καταφανεστάτου, ὡς μὴς παραφυλαττόμενος ὑπὸ γαλῆς, καὶ ἡ φωνὴ του εἶχεν ἀξίωσιν ν' ἀποτελῇ μέρος ἀτακτον εἰς τὴν συναυλίαν. 'Ἡ prima donna ὅτε μὲν ἐξηγροῖτο τοὺς ὀφθαλμοὺς, ὡς Μαινὰς, ὅτε δὲ ἐχαλάρου τοῦτους ὡς . . . ἐπειδὴ εὐρισκόμην μεταξὺ τιμίων γυναικῶν δὲν εὕρισκα παραβολὴν. Τὴν χαράν της ἐξέφραζον ὅλα τὰ μέλη τοῦ σώματός της. Τὸ στήθος της ἔγέλα, οἱ μαστοὶ ὠρχοῦντο, οἱ μηροὶ διεστέλλοντο, καὶ αἱ κνήμαι σκανδαλωδῶς προέβαλλον ὑπὸ τὸ βραχὺ κράσπεδον. Τὴν λύπην της δὲν δυνάμεθα νὰ ὀρίσωμεν, διότι ἡ Ἱταλὶς αἰοῖδός, θέλουσα πάντοτε νὰ ἀνέρχεται εἰς τὸν ἀ-

νώτατον βαθμὸν της, προσεπάθει νὰ γελᾷ ἀγρίως, ἀλλὰ μ' ὄλας τὰς προσπάθειάς της ὁ γέλωτος της ἦτον ἀληθῆς γέλωτος, Βακχικός, προκλητικός, γέλωτος τῶν κυπέλων καὶ τῆς κλίνης. Φαίνεται ὅτι εἶχεν ἀποκτήσει πολὺ τὴν ἐξιν τοῦ γέλωτος τούτου. 'Ἄλλως τε ἦτον εἰς ἀρκετὰ μεγάλην ἡλικίαν, ὥστε νὰ δύναται νὰ διορθωθῇ. 'Ἡ προσφιλέτης μας prima donna θὰ ἠρήθμει τοὐλάχιστον τεσσαράκοντα πέντε ἔτη, καὶ εἰς τοιαύτην ἡλικίαν γνωστὸν ὅτι οὐδὲν ἄλλο δύναται τις νὰ προσποκτήσῃ ἢ ῥυτίδας, καὶ εὐλαβειαν. Τοῦτο ἦτον ἀρκετὰ σωτήριον διὰ τὸ ἠδυπαθὲς ἀκροατήριον, ὅπερ δυσκόλως θὰ συνεκρατέτο, ἐάν δὲν συνεψήφισε τὰς προκλητικὰς κινήσεις της, μετὰ τὴν παρκμαυϊαν μορφήν της.

'Ὁ δυστυχῆς δεξυφώνος εὐρίσκετο εἰς ἀδιάλειπτον πάλην πρὸς τοὺς πνεύμονάς του. 'Ὅταν ἤρχιζε τὸ ἄσμα του ἐνέπνεε τὴν συγκίνησιν. Αἱ φλέβες του ἐξωγούοντο δίκην μελανῶν μακαρονίων, τὸ μέτωπον συνεσπᾶτο καὶ ἀπετέλει σφραγίδα ἱερατικοῦ ἄρτου (λειτουργιάς), καὶ οἱ βραχίονές του ἀνωκάτω περιεσπῶντο ἐκτελουῦντες ὄλας τῆς γυμναστικῆς τὰς κινήσεις. 'Ἡ φωνὴ του ἐπιέζετο, ἐπιέζετο καὶ ἐπὶ τέλος ἀπέληγεν εἰς ἤχόν τινα ἀόριστον, ἐν λίαν προσφυῶς φίλος μὰς τις διδάκτωρ—Πυροσβέστης, ὠνόμασε κατσικίζοντα. 'Ὁ βαρύτονος ὡς τοιοῦτος κατεῖχε πολλὰ προτερήματα. 'Ἡ φωνὴ του ἦν βροντώδης καὶ ἀβίαστο· ἀναμιμνήσκουσα τὸν ἦχον τοῦ 'Ρωσικοῦ κώδωνος. Αἱ κινήσεις του μεγαλοπρεπεῖς. 'Ἡ μορφή του κατάλληλος πρὸς τὸ πρόσωπον ὅπερ παρίστα. 'Ἄλλ' ὅλα ταῦτα ἐξουδετέρου ἢ σωματικῶν τοῦ διάπλους. Φαντάσθητε κύλινδρον τινα εὐμεγέθη, ὀγκωδέστερον πρὸς τὸ μέσον, φαντάσθητε Κρούπιόν τι πυροσβόλον, ποσοκλήσατε τέσσαρας συνήθεις ἀνθρώπους, καὶ θὰ εἶχτε τὸν βαρύτονον τοῦ Ζακύνθου θεάτρο. 'Ἐπὶ τῇ ὄψει του, ἀνεμνήσθη κρεωπώλας τινὰς τοῦ Πύργου, ἡ δὲ ἰδέα αὕτη ἐπετάθη ὅτε κατὰ τὴν τελευταίαν πράξιν ἐξέβαλε χασαπικὸς τὸ ζῆφος του ὅπως μονομαχίῃ μετὰ τὸν διαφθορέα τῆς ἀδελφῆς του. 'Ὅσον ἀφορᾷ τὸν βαθύφωνον, οὗτος ἐξέπληρου τὸ ἔργον ἀκολουθῶν τὸ ἀξίωμα ἀπᾶν μέτρον ἀριστον. 'Ἡ φωνὴ του δὲν ἦτον οὔτε πολὺ βραθεῖα, οὔτε πολὺ ὀξεῖα, αἱ κινήσεις του οὔτε πολὺ καταχρηστικαὶ οὔτε πολὺ ἀνάλογοι, τὸ σῶμά του οὔτε πολὺ ὀγκώδες οὔτε πολὺ λεπτόν. Μόνον ἡ ψευδὴς γενεῖάς του ἦτον ἀρκετὰ δαψιλῆς ὁμοιάζουσα μετ' ὑπερμεγέθους σάρωθρον, ἦτο δὲ τόσῳ κακῶς προσηρμοσμένη ὥστε εἰς τὰς στιγμὰς τῆς θεατρικῆς παραφορᾶς του, κατὰ τὸ ἄνω μέρος διαφαίνετο μέλαινα. Πῶς τοῦτο, ἕκαστος ἐννοεῖ. Αἱ γυναῖκες τοῦ χοροῦ ἀπετέλουσιν συμπλέγματα ἀσχημίας, λειποσπαρκίας, καὶ λειποφωνίας. Μία ὁμοιάζει πρὸς λεγῶ, ἐγερθεῖσαν τῆς κλίνης της ἐκ πυρκαϊᾶς, ἔτερα μοι ὑπενοθύμιζε εὐμορφά τινα κουζινίδια τοῦ Συνταγματικοῦ κήπου, καὶ αἱ λοιπαὶ ἠδύνατο νὰ καθέξωσι λαμπράν θέσιν δόσις εἰς χωρικόν τι παρεκκλήσιον.

'Ἐρχομαι εἰς τὸν μόνον ἀδάμαντα ὅστις ἐφώτιζε τὴν σκοτεινὴν ἐκείνην πινακοθήκην. 'Ἡ μεσόφωνος ἦτον ἀληθῆς 'Αγγελοσ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην. Πρὸ αὐτῆς ἐλπισμόνοσα καὶ τὴν Olgaoff καὶ τὴν Dalby, καὶ τὴν Μόγλια, καὶ ὄλας τὰς ἠθοποιούς τοῦ πρώην 'Αθηναϊκοῦ θεάτρο. 'Ἡ μορφή της ἐνέπνεε τὴν συμπάθειαν· οἱ ὀφθαλμοὶ της ἀνέδιδον σπινθηράς. 'Ἐκαστον κίνημά της ἐπέφερε μαγεῖαν, ἕκαστον βλέμμα της ἐξεκόλαπτεν εἰς ὄλων τὰς καρδίας τὸν Πόθον-

Τὸ στήθος της ἐκυμάτιζεν ὄχι ἐκ στενωχωρίας, ἀλλὰ ἐκ ζωῆς, ἐκ σφρίγγου. Ἡ φωνή της ἀνῆρχετο εἰς τὴν Διαπασῶν τόσον εὐχερῶς, ὅσον ὁ κορυθαλῆς ἀνῆρχεται εἰς τὸν αἰθέρα. Ἐπειτα ἐκείναι αἱ νωπαὶ παρειαί, τὰ ὑγρά ἐκείνα χεῖλη, ὁ ἀλαβαστρινὸς λαμῆς, ἡ Πραξιτέλειος ῥίς, οἱ γαλακτώδεις βραχίονες, ὅλα ταῦτα συνδυαζόμενα ἐκπληκτικῶς καθίστων τοὺς πάντας παράφρονας. Τὸ μειδιάμα της ἐκράτει ἡμᾶς ἐν ἐκστάσει καὶ τὸ ἀπειλητικὸν ὄφρυς ὅπερ ἐνίοτε ἐλάμβανεν ὡς ἐκ τοῦ προσώπου ὅπερ διεδραμάτιζε ἦτο τόσῳ χάριεν, ὥστε εὐκόλως θὰ προσήρμοζέ τις τὴν καρδίαν του εἰς τὴν αἰχμὴν τοῦ μικροῦ της ξίφους. Καθ' ἐκάστην στροφὴν τοῦ ἄσματος της, τὰ χειροκροτήματα ἐξέφραζον τὸν ἐνθουσιασμόν, καὶ ἀπήχουν τὴν ἐπανάληψιν, ἐνῶ ἡ Ἰταλίς ἐκείνη Νανά, μὲ τὸ χάριεν μειδιάμα της ὑπεδέχετο τὰς ἐπευφημίας, καὶ μὲ τὴν εὐστροφὴν φωνὴν της, ἐξεπλήρου τὴν γενικὴν αἰτήσιν. Ὄταν τέλος κινούσα διὰ τῶν ἀδρῶν της χειρῶν τὰ ραβδίδια τοῦ τυμπάνου, συνεκάλει τὸν πολεμικὸν χορὸν, καὶ ἐμελεπε μετ' ἀπαραιμίλλου ζωηρότητος καὶ χάριτος τὰ γνωστὰ Βαταρίαν, Βαταρίαν, οἱ πάντες ἐσίγων, αἱ ἀναπνοαὶ διεκόπτοντο, τὰ βλέμματα προσηλοῦντο ἀπλήστως ἐπ' αὐτῆς καὶ μόνον μετὰ τὸ τέλος τοῦ ἄσματος αἱ παλάμαι ἐκινούντο σπασμωδικῶς, καὶ βράγδην τὰ χειροκροτήματα συνώδευον ῥυθμικῶς τὰς ἐπαγωγὰς ὑποκλίσεις της.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐνθουσιασθεὶς ἐξέφρασα τὸ αἰσθημά μου εἰς τὸν ἀποπλανημένον γείτονά μου.

— Μὰ τὸν ἄγιο, ἀπήντησεν οὗτος, ἐδῶ βεραμέντε εἶναι τὸ προυκζούλι τσῆ ὕπερας.

Κρονιῶτης.

ΜΙΑ ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΙΣ

ΤΟΥ ΕΠΙ ΤΩΝ ΕΞΩΤΕΡΙΚΩΝ ΥΠΟΥΡΓΟΥ ΜΑΣ.

Εἰς ἐκ τῶν ἐν τῷ ὑπουργείῳ τῶν Ἐξωτερικῶν βερότερων μας κατώρθωσε διὰ πολλῶν καὶ εὐφυῶν κόπων νὰ διαρπάσῃ ἀποσπάσματα συνεντεύξεως ἣν ὁ νέος ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν, τοῦ ὁποίου εἶναι γνωστὴ ἡ γαλλικὴ πολυμάθεια, ἔσχε μετὰ τινος τῶν ἐνταῦθα κυρίων πρέσβων. Τὰ ἀποσπάσματα αὐτὰ ὅπως ἔχουσι τὰ παραθέτομεν :

Ὁ πρέσβυς. — Permettez, Monsieur, que je vienne de suite à la question.

Κουμουνοῦρος. Βουί κςτιὸν ντ' Ὀριάντ.

Πρέσβυς. Non, Monsieur, la question des frontières turco-grecques. Il ya ni....

Κουμουνοῦρος. Ἄ! Γιάνι· Γιάννη!

(Ὁ Γιάννης εἰσέρχεται.)

Πρέσβυς (ἐξακολουθῶν) . . . Le mémoire qu' a fait...
Κουμουνοῦρος. Καφέ, δὲν ἀκούς;

(Ὁ Γιάννης ἐξέρχεται.)

Πρέσβυς. M. Tricoupis.

Κουμουνοῦρος. Μουσιὸν Τρικουπίς. . . Βουί . . . Μαιντανάν, σὲ μιά.

Πρέσβυς. Je le souhaite, Monsieur, pour le bien de la Grèce.

Κουμουνοῦρος. Λὰ Γκρές; Σὲ μὲν παιτ.

Πρέσβυς. Tant mieux, tant mieux, Monsieur. Alors, ça va marcher comme sur des roulettes.

Κουμουνοῦρος. Μουσιέ, νου ζαβὸν ντεπουί λουγκτὰ ἄμπολι λὰ ρουλέτ.

(Ὁ Γιάννης φέρει καφέ, ὁ πρέσβυς ἐκπλήσσεται, ἀργεῖται νὰ λάβῃ καφέ, παίρνει μόνος ὁ Κουμουνοῦρος).

Παρλὲ, Μουσιέ, ζέ πουί πράντρ μὲν καφέ ἐ ἔκουτέ. Βουί σαβὲ λὰ γκουβερνεμάν κού βουί ρεπρεζαντέ ἐ μὲν ἄμ!

Πρέσβυς. Alors, je suis votre arriere-petit-neveu.

Κουμουνοῦρος. Μὲν νεβὲ ἰλ νὲ πὰ ζισί, ἰλ θὰ ἀ λεκόλ!

Πρέσβυς. Vous auriez grandement besoin d'aller aussi.

(Ἐγείρεται νὰ φύγῃ. Καὶ τὸν ἀποχαιρετᾷ).

Κουμουνοῦρος. Μερσι, Μουσιέ, ζὰν παρλεραὶ ἀ μινιστεριέλ κονσέιλ.

ΚΑΙ ὩΣ ΤΑ ΠΕΠΟΝΙΑ.

Αἰ! μᾶς σκοτίσαν πλέον ἢ μυρτιαῖς,
Οἱ ζέφυροι, τ' ἀστέρια καὶ τ' ἀηδόνια.

*Ἀς βίξουμε ἀγάπης δυὸ ματιαῖς
Κι' ἄς γράψουμε δυὸ στίχους ἔς τὰ πεπόνια!

Γιατί, θαρρῶ, ἡ γλύκα τους ἡ τόση
Μ' ἔχει βαθεῖα, κατάβαθα λαβῶσει.

Ναί, ναί! γλυκαίν' ἡ γλύκα, ἀλλ' ὅμως καίει·
— Αὐτὸ τὸ βόδο τέτοιο ἀγκάθι φέρει.—

*Ἀπ' τὸν καιρὸ τῆς Βύας μᾶς τὸ λέει
Τὸ φίλημα, ἡ ματιά, τὸ καλοκαιρί . .

Κι' αὐτὴ ποῦ τὴν καρδιά μου παλαβώνει
Δὲν εἶνε πῶ γλυκεῖα ἀπ' τὸ πεπόνι.

(Συμπάθειο· ἔτσι τῶπα δὰ, κυρά μου·
Μ' ἔσὲ καὶ ποιὸς ἔμπορεῖ κακὰ νὰ τᾶχῃ;

Ἐσένανε σὲ χαίρεται ἡ καρδιά μου,
Κι' ἐκεῖνα τὰ γλεντάει τὸ στομάχι.

Καὶ ἕνας ἄλλος λόγος φοβερός.
Αὐτὰ τὰ τρώγω, ἐνῶ ἐσὺ . . . μὲ τρώς.)

Τὶ μυρουδιά καμμιά φορὰ σκορπίζουν!
Ἀές: ἂν τὰ κόψω, μέλιθ θᾶνε . . Στέκα,

Κι' ἐκεῖνα ἴσα ἴσα δὲν ἀξίζουν
Καὶ μοιάζουν φανερὰ μὲ τὴ γυναῖκα

Ποῦ τάχα κλαίει, χάνεται, μὰ, σκέτα
Γιὰ νὰ τὸ ποῦμε, εἶνε μιά κοκκέτα.

Αἰ! μᾶς ἐφάγαν πᾶ ἡ πρασινάδες,
Ἡ πέρδικες, τὰ σύννεφα, τὰ ἴα.

Δὲ θέλομε προνόμια, βασιλιάδες·
*Ἀς κάμουμε κι' ἐμεῖς δημοκρατία.

Νὰ τραγουδοῦμε ἀνθούς καὶ χελιδόνια,
Ἄλλὰ μαζῆ μ' αὐτὰ καὶ τὰ πεπόνια!

Κωχτήης.

**ΠΩΣ ΚΟΙΜΩΝΤΑΙ
ΕΙΣ ΤΑ ΑΤΜΟΠΛΟΙΑ ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ.**

Ἴδου μία ἐκφραστικωτάτη ἐπιστολὴ ἐνὸς τῶν συνεργατῶν τοῦ «Μὴ Χάνεσαι» περὶ δύο ἀτμοπλοίων τῆς Ἐταιρίας ἣτις γνωρίζει μόνον νὰ καταβιάζῃ τοὺς ναύλους μέχρι τοῦ μηδενός, διὰ νὰ καταστρέψῃ προσωρινῶς τοὺς ἀντιπάλους της καὶ κατόπιν νὰ βυζιάξῃ ὡς αἴλουρος τὸ αἷμα τοῦ δημοσίου· τοὺς δ' ἐπιβάτας της τοὺς μεταχειρίζεται ἐναλλάξ ὡς ἐμπορεύματα ἢ ὡς κτήνη, πληρονομένη διὰ κλίνας καὶ παρέχουσα ἀντικλίτων κατάστρωμα. Ὁ θεὸς δὲ νὰ κάμῃ τὴν μαγειρικὴν της δι' ἀνθρώπους. Κοτόπουλα λιπόσαρκα, καὶ ντομάταις γεμισταῖς. Ἡ Λακωνικὴ μαγειρεύει καλλίτερα. Ἴδου καὶ ἡ ἐπιστολὴ τοῦ συνεργάτου μας :

Φίλε Μὴ Χάνεσαι!

Τὸ ἑσπέρας τῆς παρελθούσης Τετάρτης ἐπεβιάσθην ἐκ Πατρῶν εἰς τὴν Ἐπτάνησον διὰ Κόρινθον· ἔμελλον νὰ διέλθω ὀλόκληρον νύκτα ἐν τῇ θαλάσσῃ· ὅταν πρόκειται ταξιδεύων νὰ ἀφθῶ εἰς τὰ εὐγενῆ τῆς θαλάσσης αἰσθήματα, πρέπει καλὰ νὰ τὸ συλλογισθῶ· οὐδέποτε οὐδ' ἔχνος εὐγενείας συνήντησα εἰς αὐτὴν, καὶ πᾶσαν αὐτῆς γοητείαν, κύματα, φλοίσβους, ὑδραύλακας, ἀγκύρας, ναύτας, ὅλην τὴν ἀπὸ ξηρᾶς βεβαίως τόσον θελκτικὴν, παρισταμένην θαλασσίαν ποίησιν, ἐξαλείφει ἡ ναυτία· μόνη μου τότε καταφυγὴ εἶνε τὸ κλινιδίον μου· οὐδέποτε τὸ ἐγκαταλείπω, οὔτε δύναμαι.

Νῦν καὶ θάλασσα· φαντάσου λοιπὸν μὲ πόσῃ λαχτάρῃ ἔτρεξα νὰ ζητήσω κλίνην· ἀλλὰ κλίνει δὲν ὑπῆρχον· ἦσαν ἤδη ὅλα κατελημμένα, καὶ ἦσαν διπλάσιοι ἐπιβάται μέλλοντες νὰ διανυκτερεύσωσιν ἐπὶ ποδός. Τὸ πρακτορεῖον μετὰ τὴν πλήρωσιν τῶν θέσεων χρεωστὲι νὰ ὑποδεικνύῃ τοῦτο πρὸς τοὺς προσερχομένους· ἀλλ' ἅπαντες οἱ ἐπιβάται πρὸ τῆς προθύμου παροχῆς εἰσιτηρίων ὑπὸ τοῦ πρακτορείου, οὐδὲ κἂν διενόηθησαν τοιαύτην βάσανον, καὶ ὅλους μᾶς ἐνέπειζεν ἡ ἔταιρία. Διὰ νὰ μάθετε πῶς διήλθον τὴν νύκτα τόσο ἐπιβάται καλοπλερώσαντες, νὰ σὲ εἶπω πῶς τὴν διήλθον ἐγώ. Ἐριμμένος κατὰ γῆς ἐν τῷ κλωβῷ τῆς δευτέρας θέσεως, χωρὶς σκέπασμα, μὲ λεπτὴν μόνον σινδόνην ἀντι στρώματος, δερόμενος ἀνωθεν ὑπὸ τοῦ ἀνέμου, καταπονούμενος κάτωθεν ὑπὸ τῆς πτωχείας τοῦ στρώματός μου, μὴ δυνάμενος νὰ κοιμηθῶ ἕνεκα τοῦ θορύβου καὶ τῆς λίμας τῶν περὶ ἐμὲ, ἀδυνατῶν νὰ ἐγερθῶ ὑπὸ τῆς ναυτίας καὶ πατούμενος ὑπὸ τῶν διαβαινόντων.

Μετὰ τὸ φρικῶδες ταρακούνημα τῶν ἀχρείων λεωφορείων τῆς, ἀπὸ Καλαμακίου μέχρι Πειραιῶς ὅλον ἐκεῖνο τὸ πλῆθος, ὅλα ἐκεῖνα τὰ πράγματα κατώρθωσε—θαῦμα ἰδέσθαι—νὰ παραλάβῃ ὁ μικρότερον τῶν ἀτμοπλοίων τῆς ἔταιρίας, ἡ **Τόρα**. Εὐτυχῶς, ἂν καὶ περὶ τὰ τέλη τοῦ ταξιδίου μας, ἡ θάλασσα, σύμμαχος πρὶν τῆς ἔταιρίας, ἔκρινε καλὸν, εἶτε ὑπὸ εὐσπλαγχνίας, εἶτε ὑπὸ φιλαρεσκείας, νὰ τὴν ἀντιπολιτευθῇ· καὶ τόσον καλὴ καὶ γλυκεῖα ἐφάνη, ὥστε δὲν ἐπέστη ἀνάγκη νὰ ἐγκαταλείψωμεν, καὶ τοὶ συνωθούμενοι καὶ συνθλιβόμενοι, τὴν ἐπὶ τοῦ καταστρώματος εὐάρεστον διαμονήν.

Κύριε **Γεαλοῦση**, ἐλάτε γρηγόρα καὶ εἰς τὸν Ἴσθμόν, διὰ νὰ μᾶς σώσετε!

Σπάρτος.

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΑ.

Πρῶτον πρῶτον ἐξεδόθη τὸ Ἡμερολόγιον τοῦ κ. Πρίντζη, τηλεγράφου, ἂν δὲν ἀπατώμεθα. Εἰς τὸ Ἡμερολόγιον αὐτὸ ἔχει γράψῃ περὶ Ἰστορίας ὁ κ. Ἀναστάσιος Στούπης, ὕφηγητής, ἂν δὲν ἀπατώμεν. Μεταφέρομεν τὸ προοίμιον τῆς διατριβῆς ταύτης, ἀπαγορεύοντες τὰς εἰδήμονας γυναῖκας νὰ τὸ ἀναγνώσωσιν :

Ἐἶναι τῶντι ὦρα (πρόκειται περὶ ὥρας θερινῆς ἡμέρας) καθ' ἣν διατελεῖ τις πρὸ τοῦ διλήμματος ἢ νὰ **θύσῃ τῷ Πριάπῳ**, ὡς ἀφελέστατα ποιοῦσιν οἱ πλείστοι τῶν ἀρθρώπων, ἢ νὰ παραδοθῇ εἰς τὰς νηδύμενος τοῦ ὄπνου ἀγκάλας. Ἐπαυγοτερίζω ἢ μᾶλλον συναυγοτερίζω. Καὶ ὅμως ἀνάγκη νὰ ἐκλέξω, ἵνα μὴ ἡ παράτασις τοῦ διαταγμοῦ καὶ τὸν **Πριάπον ἐκδιώξῃ** καὶ τὸν **τυσταγμὸν** διασκεδάσῃ.

Ἐρευνησάμεν ὅλα τὰ λεξικά, ἐγκυκλοπαιδικὰ καὶ μὴ, ἵνα ἴδωμεν ἂν τὸ **πριαπίζεσθαι** ἔχει καὶ καμμίαν ἄλλην σημασίαν γνωστὴν εἰς μὴν τὴν κεφαλὴν τοῦ κ. Στούπῃ. Ὅλα συνεφώνουν εἰς τοῦτο ὅτι ὁ πριαπισμὸς «*est une érection continuelle et douloureuse.*»

Ἐκ τῆς στοργῆς ὅμως μετ' ἧς ὀμιλεῖ ὁ κ. Στούπης περὶ τοῦ πριαπισμοῦ καὶ τῶν περὶ δραπετεύσεως τοῦ φθῶν οὐδὲ ἐκφράζει καταφαίνεται ὅτι ὁ ἐν λόγω ὕφηγητής εὖρε μέσον νὰ καταστήσῃ τὴν erection αὐτὴν ἀντι **νεολορῶζας** εὐάρεστον.

Καλὸν θὰ ἦτον ἐὰν ὁ κ. Στούπης ἀνεκοίνου τὰς ἀνακαλύψεις του μετὰ πειραμάτων εἰς τὴν ἱατρικὴν σχολήν.

Μέχρι τοῦδε ἦσαν γνωστὰ πολλὰ ἰδιοτροπία μεγάλων συγγραφέων· ὁ Βολταῖρος ἠγάπα φέρ' εἰπεῖν ὅταν γράφῃ νὰ πίνῃ καφέ, ὁ Σίλλερ ἤθελε νὰ μυρίζηται ξυνὰ μῆλα, ὁ Δελαβὴν ἤθελε νὰ γράφῃ μὲ γάντια· εἰς τὴν χορείαν αὐτὴν προστίθεται καὶ ὁ κ. Στούπης, ἐνεργητικώτερος ὄλων, ὅστις διὰ νὰ γράφῃ αἰσθάνεται ἀνάγκη νὰ θύῃ τῷ Πριάπῳ.

Τῷ ΚΟΥΜΟΥΝΔΟΥΡῳ.

Βάστα τὰ δυὸ δολώματα καλὰ στὴν πετονιά σου
Καὶ σέρνε τὴν νὰ μὴ πιασθῇ στ' ἀγγίστρι σου κανένα.
Δὲν βλέπεις πῶς σ' ἀκολουθοῦν; Ἐσὺ τώρα στοχάσου
Πῶς θὰ βρεθοῦνε κοπαδιὰ στὰ δίκτυα σου πιασμένα.
Σέρνε τὴν . . . Ἄμα φεύγουνε, ἀμόλα τὴν κομμάτι
Κι' ἔτσι ἡ τράτα σου ἀξάφνα θὲ νὰ βρεθῇ γεμάτη.

Δὲν βλέπεις πῶς σ' ἀκολουθοῦν, πῶς τρέχουν πεινασμένα;
Ἐσὺ στὴ βάρκα σου φτερὰ, σὰ χελιδόνι πέτα,
Γιατί μπορεί στὴ πετονιά ν' ἀγκυστρωθῇ κανένα
Μὲ δόντια ποῦ νὰ σπάζουνε ἀρβίλαις καὶ γαλέτα.
Ἄ! τότε καί τὴν πετονιά μαζῆ του θὰ τραβήξῃ
Καὶ σένα μέσ' τὴν ἀβυσσο γιὰ πάντα θὲ νὰ πνίξῃ.

Enfant.

ΜΕΓΑΛΗ ΠΡΟΟΔΟΣ

Τὸ τέλειον παιδικὸν περιοδικὸν ὅπερ χάρις εἰς τὴν ἰκανότητα τοῦ κ. **Παπαδοπούλου** ἀπεκτήσαμεν,

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

εἶχε μίαν καὶ μόνην ἀτέλειαν. **Ἐξεδίδοτο μόνον κατὰ μῆνα.** Οἱ μικροὶ—λαίμαργοι ὡς εἶναι εἰς ὅλα—τὸ κατέτρωγον εἰς δύο τρεῖς ἡμέρας καὶ τὰς λοιπὰς ἔμενον νήστεις ἀπὸ τὸ διανοητικὸν ὀπωρικὸν των. Διότι ἡ τροφή τῶν σχολείων εἶνε, ὡς τώρα ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι, τροφή ὀσπρίων.

Ἡ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

τοῦ περιοδικοῦ τούτου, ἡ δραστηριωτέρα διεύθυνσις, ἣν εἶδομεν μέχρι τοῦδε, συνέλαβε τὸ μέγα οἰκονομολογικὸν σχέδιον νὰ καταστήσῃ τὸ περιοδικὸν ἀπὸ **μηνιαίου δεκαπενθήμερον**, χωρὶς νὰ **αὐξήσῃ** οὔτε κατὰ δεκάραν τὴν τιμὴν τῆς συνδρομῆς.

Ἡ ΤΙΜΗ ΜΕΝΕΙ Ἡ ΑΥΤΗ

ΔΥὸ ΦΡΑΓΚΑ !! Τὸ ἔτος.

*Ἐνα μόνον ὄρον ἐπιβάλλει εἰς τοὺς μικροὺς συνδρομητάς του. *Ἐκαστος ἐξ αὐτῶν νὰ κάμῃ τέσσαρας νέους συνδρομητάς. Τὸ πρᾶγμα εἶναι εὐκολώτατον, ἅμα θελήσουν νὰ συνδράμουν τοὺς μικροὺς οἱ μεγάλοι.

Ἡ ἀναγνώσις περιοδικῶν,

ἐχόντων τόσῃν ἐπιστημονικὴν, παιδαγωγικὴν καὶ ἠθαρὰν ὕλην, ὡς ἡ **Διάπλασις τῶν Παίδων** εἶναι λίαν συντελεστικὴ εἰς τὴν ἀληθινὴν ἀνάπτυξιν τῶν παιδίων.

Διότι ὅ,τι ἀναγινώσκει τὸ παιδίον **μόνον του καὶ μὲ εὐχαρίστησιν, ἐκεῖνο** καὶ μανθάνει, **ἐκεῖνο** συντελεῖ εἰς τὴν εὐφραν καὶ τὴν δραστηριότητα τοῦ πνεύματός του.

Ἡ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΑ ΚΑΙ Αἱ ἐπαρχίαι

ἄς εἰσαγάγωσι λοιπὸν εἰς ὅλα τὰ σπήτια των τὴν **Διάπλασιν τῶν Παίδων** ἀντὶ δύο φράγκων τὸ ἔτος, μὲ τὴν πεποίθησιν ὅτι διὰ τὴν προαγωγὴν τὰ τέκνα των εἶναι ὁ παραγωγικώτερος παρὰ τὸν ὅποιον ζοδεύουν εἰς βιβλία.

HOMO SUM.

ΕΝ ΤΗ ΘΑΛΩ ΣΤΑΔΙΟΥ,

ἀπέναντι τῆς **Πιστωνικῆς Τραπεζῆς, ἀρ. 14**

οἱ ἐμποροράπτται κύριοι **Ἀπόστ. Φρενέπουλος καὶ Μ. Σηλιόπουλος** ἠνοιξαν ἀπὸ τινος Κατάστημα, τὸ ὁποῖον ὡς πρὸς τὴν φιλοκαλίαν, τὴν στερεότητα τῆς ἐργασίας, καὶ τὴν ποιότητα τῶν ὑφασμάτων δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς **δεύτερος Βερρυνέρος**, παρὰ τῷ ὁποίῳ ὁ ἕτερος τῶν Διευθυντῶν εἰργάσθη ἐπὶ πολλὰ ἔτη.

Αἱ τιμαὶ εἶναι λίαν φαιδραί.

Συνιστῶμεν τὸ Κατάστημα αὐτὸ εἰς τὴν χρυσὴν νεολαίαν.

ΣΗΜΕΡΟΝ

εἰς τὰ

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΚΟΡΟΜΗΛΙΑ

Πλατεία Συντάγματος

καὶ εἰς ὅλα τὰ Βιβλιοπωλεῖα τῆς πρωτεύουσας θὰ πωλῆται ἡ **Κατάστασις** τῆς **Ἐθνικῆς Βιβλιοθήκης ἐν Κτι 1880,**

ἀντὶ λεπτῶν 50.

Μέχρι τῆς ἐσπέρας, πιστεύομεν ὅτι θὰ εἶναι ὅλα τὰ ἀντίτυπα ἐξηνητημένα.

ΝΕΑ! ΝΕΑ! ΝΕΑ!

Νέας ἐκπλήξουσας οἰκονομίας

ΜΕΓΑ ΛΑΜΠΟΠΩΛΕΙΟΝ

ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ ΜΠΑΛΛΟΥ

243— Ὁδὸς Ἑρμοῦ —243.

Αἱ τελευταῖαι ἐξ Εὐρώπης παραγγελίαι τὰς ὁποίας ἐκάμισεν εἶναι ὅ,τι ὠραῖον, ἐφθηνὸν καὶ πολυτελές. — Μόνον εἰς τὰ παραμύθια καὶ εἰς τὸ Κατάστημα τοῦ **κυρίου Μπάλλου** εὐρίσκετε τοιαύτας λάμπας. — Λάμπα ἡ **Μυδραλιοβόλος**, ἡ **Δωδεκαφύλλου**, φωτίζει περισσότερον δύο φανῶν τῆς Δημαρχίας μας. — Ὑπάρχουν καὶ μὲ 8 φυτόλια καὶ μὲ 4. — **Λάμπαι ἐργατικαί**, διὰ τοὺς γράφοντας, τοὺς ῥάπτοντας καὶ ἄλλους ἐργαζομένους, χύνουσαι τὸ φῶς ὅλον πρὸς τὰ κάτω, εὐεργετικώταται διὰ τοὺς ὀφθαλμούς. — **Λάμπαι κινεζικαί**, λεπτοτάτης ἐργασίας, ὡς γυναῖκες ἔτοιμαί διὰ χορδῶν, διὰ σαλόνια μοναδικαί — **Λάμπαι αὐλῆ καὶ, δι' αὐλᾶς** δηλαδὴ, βασιλείους ἢ ἰδιωτικᾶς. — **Λάμπαι τοῦ τοίχου**, σπείρουσαι τὸ φῶς ἀκτινωτῶν. — **Φαναράκια πολύχρωμα.** — *Ὅλος ὁ ἐξοπλισμὸς τοῦ φωτισμοῦ.

*Ἀπὸ τοῦ παρελθόντος Σαββάτου ἤρξαντο ἐπισκεπτόμεναι αἱ οἰκοδόμοι τὸ Κατάστημα τοῦ κ. Μπάλλου. Σπεύσατε, διότι μερικά εἶδη θὰ ἐξαντληθοῦν ὀλίγωρα.